

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: UNDER GRANSKOVEN (Til min Hustru)

Citation: Drachmann, Holger: "UNDER GRANSKOVEN (Til min Hustru)", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 144. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-workid68291/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Nu siger Folk, som har sig deri blandet;
„Min gode Mand, byg da et nyt langt heiler.“
Men Herregud! saa blev vort Hus et andet,
Og hvor blev saa den gamle Sæbekæider?

Nej Huset staar nok. Det har ingen Fare,
Og vi vil blive i den gamle Kæider.
Og ingen Udgift vil vi nærigt spare,
Men stive Huset af, saa tidt det hælder.
Og styrter det og Kælderlivet ender,
Saa vil vi ikke kiage eller flæbe.
Vi har jo gjort vort Bedste. Vore Hænder
Vi vasker roligt i vor egen Sæbe.

DA BYGEN KOM OP

Da Bygen kom op,	Det blev til et Billed, —
Tog Folk fra Skoven	Der blev kritiseret
Og vendte Ryggen	Som unaturligt
Til Vinden og Voven.	Og manereret.
Landskabsmaleren	Det dagligdags mangled,
Blev der ude,	— Saa mente de lærde. —
Lod Vandet øse	Lyset var grelt
Og Vinden tude.	Og Skyggen var Sværte.

Og Bygen drev over.	Landskabsmaleren
Solskyen skinnende	Bukked og takked,
Kasted Reflekser	Og vendte saa Ryggen
I Vandet det rindende.	Til dem, der snakked;
Træerne bar	Til dem, der snakked
Diamanter i Kronerne; —	Om Farven som blinde. —
Fyndigt og kraftigt	Han var jo der ude,
Stod Farvetonerne.	Mens de var inde.

UNDER GRANSKOVEN

(Til min Hustru)

Og medens paa Strandbredden Bølgerne slaa
Og Vinden suser og Skyerne gaa
Som Kæmpesyn gennem Luften.

Jeg sidder og drømmer om Druernes Land,
Om Livet, der larmer paa Napolis Strand,
Og Orangers bedøvende Duften.

Og medens jeg sidder med Haand under Kind
Og vugger i fristende Længsler mig ind
Med Sydens Rigdom for Øje,
Da glider dit Billed saa smilende frem
Og vinker min Tanke ustandseligt hjem
Til Stranden og Skrænten den høje.

Hvad var der i Syden? Farvernes Pragt,
Formernes Renhed. — Det er jo lagt
Med Mesterhaand i dit Billed.
En Kunstner kan tegne de fine Træk,
En Digter maa lægge Pennen væk,
Naar et saadant Maal blev ham stillet.

Hvad var der i Syden? Elskov og Had,
De stærke Ekstremer. — De følges jo ad
Hos Dig som hos ingen anden,
De blusse i Øjets sælsomme Glød,
De farve Dig Kinden hvid og rød
I sydlandsk Vekslen og Blandten.

Hvad var der i Syden? Det barnlige Sprog,
Tænken, som aldrig blev kold og klog. —
Det ligner jo Dig op ad Dage.
Din Sjæl er et Barns, saa lidet klog,
Din Læbe kan kun et eneste Sprog:
En Sang, en Kærlighedsklage.

Og elsker Du mig, som jeg elsked det Land,
Hvor Solstraalen skælver bag Bjergenes Rand
Som Kærligheds Suk bag din Læbe:
Se da er det Syd, hvor din Fod træder frem,
Orangerne dufte fra Granskovens Gem,
Og mod Dig kun min Længsel skal stræbe.

 NAVNLØS

„Slyng Skjoldet op i Master, hejs det sorte,
 Krudtsprængte Flag, og brænd Kanonen løs.
 Vis Dødens Tænder gennem Skudens Porte,
 Nu leite vi fra Ankerlivets Døs.
 Fortvivlelsens Skjoldmærke, blodigrødt,
 Skal trone over vore køkke Pander, —
 Vi æske Faren. Møder den: — „Vel mødt!“
 Blod skal der strømme, før vi atter lander.“

Saa talte han og steg om Bord. Og Skibet
 Gled sporløst over Havets vide Vej.
 Hans Mærke var en afbrudt Bro, hans Navne
 Utallige, men ingen kendte ham.
 Han sagde sandt, at Blodet skulde rinde
 I Strømme, før han atter vendte hjem, —
 Dog Blodet blev hans eget, og hans Mænds.
 Men hvor han landede, det véd der ingen.

 JEG SYNGER MINE SANGE

Jeg synger mine Sange	Jeg syntes, der var Trang til
Uj af mit fulde Bryst; —	Lidt mere Liv og Varme,
Jeg slugte aldrig Noder,	Lidt Hidsighed i Blodet
Jeg synger, som jeg har Lyst.	Og muskelspændte Arme.
Jeg vilde ej lærd docere	
For mine smaa Rebeller,	Nuvel, fra Stuens Vægge
Jeg vilde ej være Bussemand, —	Jeg slipper et Kuld af Dreng,
Jeg kunde det ikke heller.	Som aldrig fik af Stokken
	Og aldrig lod Ho'det hænge.
Jeg syntes, der var nok af	Det kniber maaske med Lektien,
De pøne Børn i Verden,	Der skulde maaske „gaas efter“;
De stille, forpryglede Dreng,	Jeg stoler ikke paa „Lektien“,
Med gammelmandsagtig Færden.	Jeg stoler paa Drengenes Kræfter.
